

9

Sverges runinskrifter

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*
<http://runeberg.org/runor/0010.html>

tid som till Danmark eller något senare, ehuru vi icke äga så gamla inskrifter i behåll.

Den äldsta svenska runinskriften är nämligen icke så mycket yngre. Det är en spjutspets från Moos på Gottland, nu i Statens hist. museum, som anses härröra från 200-talet och har inskriften *sioag*, som förmodligen är trolldomsrunic att döma av hopningen av vokaler.

Den näst äldsta runinskriften är åter runstenen från *Kylver*¹ på Gottland, nu i Statens hist. museum, som utgjorde en gavelhäll i en gravkammare under flat mark med några fornsaker, som visa den tillhöra 300-talet, alltså senast c. 400 e. Kr. Inskriften utgöres t. v. av den urnordiska runraden:

ƒNƒR<XP HƒeCJYƒ TBMMT◊WQ
fuþarkgw hniþers tbe mlngdo,

vari dock på runstenen runorna a, s, b, äro vändrunor, d. v. s. vända åt orätt håll, vilket emellanåt förekommer, och därefter en s. k. kvistruna med tre streck på vänstra sidan av staven, på högra sidan 7 eller 8, alltså runan g eller w efter den för läsning av kvistrunor gällande regeln (se sid. 32 f.); O. v. Friesen antager 6 bistavar på vänstra sidan, på högra 7 eller möjligen 8.

Till höger står en rungrupp *sulius* eller *sueus*. Att såsom här skett, återgiva runorna med bokstäver kallas att *translitterera* dem och begagnas

¹ O. v. Friesen och H. Hansson i Ant. tidskr. f. Sverige 18, nr 2.